

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 337. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064732768/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

terne af Värmlands Kor, Jacob Lättfot og Petter v. Utfåll tumlede
imellem hverandre af Latter, holdende i Udyrets Tov.

»Se her Godfolk! se her en bitre Gæst til, en uventet! lokket i Gru-
ben i Nat af Anselm på Vejene! Men – Gudmoder Hulda er gæstfri,
tager gerne mod den! Den lod jo hendes Invitation, hendes Galts
Grynt, ligesom vi!»

Hyllen, Latter, oprakte Hænder, fægtende Piske, Muffer, Stokke –
Råb:

»Velkommen! Velkommen!»

»Tag den bort!»

»Er I gale?»

»Dræb den!»

»Om den slap løs!»

Steffan stirrede, blind, på Pletten, hvor den sank – Guro Rysser-
ovas Dyr fra Jagten i Nat, midt på Lusse-Morgen, midt i Festens Gård!

Og ved Vinduet Susan, med sit blussende Ansigt, under den funk-
lende Krone, lænet mod Ruden, hvis Is røede og tødde. Og bag hen-
de Brynte med vagtsomme Bryn, med knyttede Hænder som til
Kamp, til Forsvar.

Forsvar for hende, deres Nu – mod hvem? Deres Tvilling!

Steffan foer tilbage i et Skrig.

Med Rebet sprængt, med Bas-Fre'rik og Løjtnanterne styrtende
næsegrus over Ende i Scenen, fløj Ulven med flammende Øjne, med
ildrødt Gab, i en Sky af Ånde og Sne lige imod Ruden, imod Susan-
nas strålende Krone.

Hundreder af Ansigter vendt mod Susan, Skrig:

»Sancta Lucia! Sancta Lucia!»

Kronen én Vulkan af Lys, hendes oprakte Hænder –

En Skygge færende over Ruden, en svingende Kampærm – og
Ulven styrtede tilbage med sprukken Pandebrask, i et Springvand af
Blod, og forsvandt i Myldret af Nakker, Skuldre, Arme – –

»Uf! så du det? ét Slag, ét eneste Slag!»

Hun lå på Knæ i sit lange Lin, klamret til Karmen, dødbleg, under
Kronen, hvis Luer flygtede vildt imod Loftet, efter deres egne flyg-
tende Skygger og Røg.

»Uf, ét Slag – se!» hun pegede mod Ruden, hvor Ulvens Blod og
Hjærnemasse drev i Isen, »så stærk!»

»Stærk? Ja det tror jeg! En Jærnskagle – og Flötningschef Dahiman,